

АПОСТОЛЪТ В ПРЕМЕЖДИЕ

Постановка

Сцената е с всичко наредено тематично. Нищо не се размества от началото до края. Пред сцената трябва да бъде оставено място за танци и музика.

Декори и материали: кошница с цветя, чалми(за заптиетата),пояси, потури(може черни панталони), 5 черни сака, маси (...)за кафенето и декоративни кафени чашки и бутилки(малки юзчета) за ракия, пейка, телеграфен апарат, телеграма с напечатания текст, лист(тефтер), молив, каручка с въглища, бръснач, купичка и хавлийка за бръснене,наргиле, облекла за стражарите и оръжия, окъсани дрипави дрехи за Левски...

(всички костюми да са в училище за генерална репетиция в средата на февруари заедно с необходимите декори!)

Допълнителни нещица, за които се присетих след като прочетох пояснението Декори и материали: два феса – за Ковачев и Аки Чауш (ще ги изработим от картон и хартия – поне така си мисля), наргиле (поръчано) един кожен колан, който ще замести оная лента? За заточване на бръснача, огледало (вече купих), табела с надпис „ Илчовото кафене“(ще изработим), момчетата, които участват трябва да са облечени с ризи (по-скоро бели) и тъмни панталони, така ще бъдат облечени и тези, които ще са арестувани. Надявам се, че имат черни сака, или ще ги подберем такива, които имат. Момчетата е за предпочитане да са с дълги рокли и черни обувки, но може и по дълги поли и блузи.

Освен макет на порта ще трябва да измислим и другите декори - обзавеждането на кафенето и на самия площад, където се развива действието. Това обаче ще се случи, след като огледаме сцената .

НАЧАЛО:

Зад едната маса е седнал турски военен пощенски чиновник, който приема телеграма. (трябва да има листи , молив, и някакъв уред, който да наподобява телеграфически апарат)

ЗВУК: ТРАКАНЕТО НА ТЕЛЕГРАФА,

Чиновникът(Ангел – 7 кл.) записва. Когато приключи взема листа и става. Взема си и макета на телеграф в ръце.

През това време на сцената излиза турският началник Али Чауш(Митко Йорданов – 7 кл.). Към него се доближава телеграфиста и казва:

- Получи се телеграма от пловдивската полиция.

Чете : - До софийската полиция

В София е пристигнал неустрашимият гяур Васил Иванов Кунчев , по прякор Дякон Левски. Представя се за търговец на вълна. Организира комитети. Рус, сивоок, мършав, среден на ръст с черно сако.

Подава телеграмата, обръща се и слиза по стълбите.

Пред портата стоят двама стражари, покрай които излизат и минават няколко заптиеца (3-5). И се събират около Али Чауш. В същото време на сцената смеейки се излизат момичетата и си говорят нещо тихо и поглеждат към масите на близкото кафене. Разхождат се по площада.

Али Чауш говори високо на заптиетата:

- В София е дошъл да прави комитет комитата Левски. Получи се телеграма. Дири го. Представя се за търговец на вълна и е облечен с черно сако. Около двадесет и пет годишен. Рус, със сини почти сиви очи, мършав. Трябва да го заловим. Разпръснете се и го намерете. Когато го хванете, доведете го тук! Хайде, бързо! Тръгвайте, не се мотайте!

Юнска жегга!

Заптиетата се разпръскват и излизат от сцената , където вече се е насъбрала тълпа (.....). Момичетата се отправят към кафенето и сядат на една маса, идва жената на кафеджията, говори с тях и след това се връща и започва да приготвя кафета, които да сервира.

Али Чауш отива към хана като разбутва хората. Скрива се за малко в навалищата и на преден план на сцената излизат 4 момчета(.....), които разговарят:

1. – Чува се , Дякона бил в града.

2.- Да, така се чува. Цялата Софийска полиция е на крак Завардили са всички порти. Дирят го. Искат да го хванат.

3.- Прочее, намира се в голяма опасност. Винаги е дързък и безстрашив до безразсъдство, убеден е, че турската полиция е кекава и за нищо не чини , а е и много самоуверен.

4. – Може би вярва в звездата си , безброй пъти се е изтървал из ноктите на враговете си. Той не подозира , че е подушен, а ние не знаем къде е, за да му дадем по-сигурно убежище.

Четиримата се отправят към другата маса, около която сядат и продължават своя разговор и към тях се приближава кафеджията Илчо.(Алекс)

На пейката, която е също в близост до масите сядат **г-н Христо Ковачев** (Илия – 6 кл) с наргиле.

На сцената излиза **Али Чауш** и се отправя към хана, но **едно заптие** (**Божидар – 7 кл**), което изтичва се спира пред него. През това време жената сервира чаши с кафета, а кафеджията „юзчета с ракия“и лимонади в шишета.

Али Чауш изчаква заптието и започва да го разпитва:

АЧ - Какво научи?

З - Прегледах, но такъв не намерих. отговаря и си забърсва врата и челото.

АЧ - Ти, гледа ли добре? Запомни ли, хубаво? Оглежда се и повтаря: Рус, със сини очи, почти сиви, с черно сако, мършав. Отваряй си очите на четири!

З – Разбрах Али Чауш ! (тръгва си)

В това време на мегдана излиза се появява дете вестникарче и обикаля да продава вестници,

а **момичетата** развеселено се разговарят на масата.

1.- Ех, момичета, хубав юнски ден е днес. И слънцето не жали, време за жътва настава.

Към кафенето се отправя **Левски** (Радослав – 10 кл) и сядат срещу огледалото. При него отива младият чирак(- 5 клас.) , който трябва да го избърсне и подстриже.

2. – Дааа, лято е, жарко лято на 1871г.да пием по една лимонада и да се прибираме по къщите на сянка, че слънцето ще ни изгори, а и градът е пламнал. Каква суматоха, дирят Дякона.

След това при тях идва и **кафеджийската жена**, навеждат се към масата и започват да си шушукат нещо тихичко.

Али Чауш изправен наблюдава кафенето и хана.. Останалите тихичко си говорят. Илчо отива към Али Чауш , който го пита:

- Я да ми кажеш гяурино, Илчо, има ли тука в хана ,един търговец? Рус, мършав, с черно сако?
- Не знам, Али Чауш, аз в хана се не меся. – и се завърта покрай масата на момчетата.

От масата на момчетата се чува

- Види се , не го знаят къде е .

А Али Чауш отива към Илчо и обяснява отново

: Сив, сух, - поглежда към **седналия на стола(Левски)** , който вече е насапунисан и **чиракът** се готви да започне да го бръсне, но ръката му започва да трепери и изтърва бръснача.

От масата на момчетата:

- 1.- Чиракът го знае. Уплаши се, ще трябва да сме на щрек.
- 2.- Я вижте и на господин Ковачев лицето бяло като платно. И той се разтрепери. Не ще да е от наргилето. Позна го.
3. – Да внимаваме, и да не говорим.

През това време на пейката до **Ковачев** сяда Али Чауш.

А на масата на **момичетата** се усмихват и говорят.

1. – Как тихо и спокойно си седи този младеж на стола на бръснаря. Нищо че момчето е чирак и още няма опит. Чак бръснача изтърва.
- 2.- И как не трепва ни една жила по него.
- 3.- Нито едно вълнение няма по леденото му лице. Ех, момичета....
- 4.- Какъв юнак! Така трябва Такова извънчовешко самообладание да не го напуска и в най страшните опасности от неговия невероятен живот.

Али Чауш пали цигара до **Ковачев** и пита като го гледа победоносно:

- Како си ти Христо ефенди? Болен ли си бил?
- Ба, Али Чауш... Да..... Не..! От горецината ще да е – измънка Ковачев

Излиза *Илчо* и *Ковачев* поръчва една ракия за *Али Чауш*.

След това от ъгъла на бръснаря се чува остро, отчетливо и строго:

- **Ей, момче, дръж хубаво бръснача , че ще ме порежеш.**

Али Чауш се обръща към стола и поглежда, но получава ракията и отново се разговаря с *Ковачев*.

- *Пий една ракия, Али Чауш,*

Изпива я , премлясква с уста , забърсва мустаците с длан.

К. – В горецото време ракията прохладжа, ще заповядате ли още?

И поръчва нова. Турчинът изпива и другата ракия.

Тук отново излиза вестникарчето и *Ковачев* го привиква , за да си купи вестник,като не пропуска да заръчва ракията.

- *Илчо, донеси още една за Али Чауш....*

От масата на *момчетата*:

1.- *Сега е момента да изфиряса без да го сетят.*

Левски става от стола пооправя си вратовръзката пред огледалото без да бърза , обръща се с лице към турчина и започва да плаща на момчето.

Али Чауш го поглежда.

2.- *Вижте, двамата се погледнаха, Срегнаха погледи.*

Ковачев се хваща за главата, но много бързо се сеца да каже:

- *Наздраве!*

От масата на *момичетата*:- *засмяно*

1.- *Наздраве! Е, съвсем по обичая!*

После *Али Чауш* прави едно бързо и разкривено темане за поздрав към човека

- *Честито челяби , и се обръща отново към Ковачев.*

Левски преминава покрай тях и отива зад сцената.

Али Чауш се плесва по челото, слага си феса на главата и казва:

- *Ех, добре си говорим с теб г-н Ковачев и пийваме, ама деня преваля.*

Изправя се .

- *Аз да тръгвам да диря комитата. Ще огледам гостите в хана. Види се, трудно ще е да го намерим.*

Приближават се **три заптиета**, които водят **петима арестувани**, **които приличат на Левски и са облечени в черни сака**.

Момчетата стават и си тръгват от сцена, като все така продължават да си говорят тихичко.

След това стават и **момчетата** и се заговарят със **заптиетата**

1. – *От къде и накъде ги водите тези хора? Какво са сторили, горките?*

2. – *Видят ми се мирни да са.*

Заптие – От ханове ги събираме. По описание и външност на Левски приличат. Ама не се казват какви са.

И **Ковачев** става от пейката и отива при заптиетата като оглежда арестуваните.

В същото време от зад сцената излиза **Левски**, преоблечен в дрипави дрехи и тегли **каручка с въглища**. Спира се пред всички и се обръща към **Ковачев**, който го гледа слисано.

Л.- Не сакаш ли да ми купиш кюмюра, бе? Оно евтино го давам!

Ков.- (много тихичко) – **Левски!** И се оглежда, а Левски отговаря:

- Нечем скапо..... Не сакаш....? Твоя воля, господине!

И си тръгва към изхода на сцената.

Завеса

Всички участници излизат и се покланят.

Завършваме след завесата със стихове на Дамян Дамянов

Казват ги няколко от участниците или избрани ученици.

Излизат напред един по един, като по време на последния стих двама ученика- момче и момиче – Михаела и Алекс- носят кошница с цветя, която поставят пред тях и завършва Михаела с последния стих.

Българо на живи и на мъртви,
Българо с безброй Баташки църкви,
Със гробища и с паметници светли,
Със този жертвен въздух, който свети
Над тебе вечно, като вечен огън,
Аз искам да те събера във стих!
Не мога!
Аз искам цялата да те прегърна —
Ръцете ми не стигат!
Как да върна това, което ти си ми дарила?
Не мога.

*Камбаните! Камбаните гърмят!
Един народ поема своя път
Към трона на жестокия султан,
Към своя кръст, към своя свят курбан.
Камбаните гърмят!
Дан! Дан! Дан! Дааан!*

*Но вече никой не ги слуша.
Защото пред народа бос,
Защото пред душите прости
Стои изправен по един апостол
И прави сянка на Христос.*

*Ала внезапно ветровете млъкват.
Ковачницата става тишина.
Угасва всичко. Над земята мръква.
Изчезва даже людската тъга.
Обезлюдена и сама, изгаря.
... И само знамената досега
очакват още своите байрактари.*

*О, най-щастлив и най-очакван час!
Час, в който със свободен вече глас
Народът пее под свободно знаме.
Час, в който има всичко:
нов живот, Нов цар, нов път, нов гняв на стар народ...
... И свободата само май я няма...*

И пред братската могила,
Пред Шипка и пред Вола коленича.
И без да казвам колко те обичам,
С една сълза, и кървава, и страшна,
За цялата ти обич се отплащам.
Сълза на радост и от скръб проляна!
Сълза, в която ти си цяла сбрана!

КРАЙ!